

AMARI

A

NOČNÍ BRATIA

*Vyrastala ako obyčajné dievča.
Ako obstojí v nadprirodzenom svete?*

B. B. ALSTON

IKAR

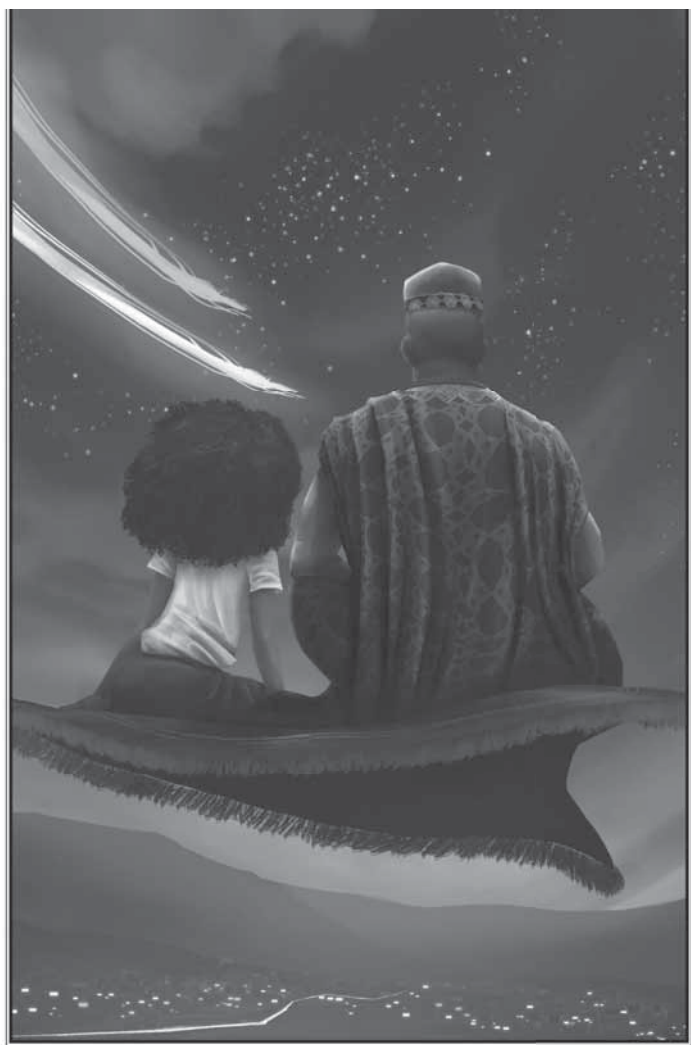
AMARI
A
NOČNÍ BRATIA

B. B. ALSTON

AMARI
A
NOČNÍ BRATIA

Preložila Mariana Olšiaková

IKAR

B. B. Alston
AMARI AND THE NIGHT BROTHERS

Copyright © 2021 by B. B. Alston
Translation © 2022 by Mariana Olšiaková
Jacket art © 2021 by Godwin Akpan
Jacket design by Lisa Vega and Amy Ryan
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Amari and the Night Brothers*
(Balzer + Bray, An imprint of HarperCollins Publishers,
New York 2021) preložila Mariana Olšiaková.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2022
ako svoju 1 910. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o, Bratislava.

ISBN 978-80-551-8353-4

*Venujem manželke Quinterii,
ktorá nikdy nestratila vieru.*

1

OCITLA SOM SA V RIADITEĽNI. ZNOVA. NA chodbe, za sklenenými dverami, vrieskala na riaditeľa Merritta mama Emily Grantovej. Podľa jej divokej gestikulácie by si človek myslel, že som jej nadutej princezničke vyviedla čosi omnoho horšie, než ju iba trochu postrčila. Ona si začala, nie ja. Nemohla som za to, že stratila rovnováhu a pred všetkými skydla na zadok.

Emily stála mame za chrbtom obklopená svojou partiou. Zakrývali si ústa, čosi si šepkali a zízali na mňa cez dvere, akoby sa už nevedeli dočkať, kedy na mňa natrafia osamote. Oprela som sa o kreslo, aby ma nevideli. Toto sa ti fakt podarilo, Amari.

Na stene za riaditeľovým stolom som si všimla fotografiu černoškého chlapca a zamračila sa. Quinton na

nej hrdo držal trofej, ktorú vyhral v národnom kole matematickej súťaže. Na fotografii nás s mamou nevidno, no boli sme tam a povzbudzovali ho.

V tomto období nás sotva niečo tešilo.

Dvere sa rozleteli, dnu vpochodovala pani Grantová s Emily v päťkách. Keď sa usádzali do kresiel čo najďalej odo mňa, ani pohľadom o mňa nezavadili. Ich nesympatie ku mne priam viseli vo vzduchu riaditeľne. Keďže ony mi neboli o nič sympatickejšie, zvrátila som čelo a prekrížila si ruky cez prsia.

Hneď nato vošla mama v modrej rovnošate zdravotnej sestry. Mojou vinou ju znova odvolali z práce. Vystrela som sa a už-už sa pustila do svojej obhajoby, no mama na mňa hodila pohľad, z ktorého mi vyschlo v hrdle.

Riaditeľ Merritt si sadol posledný a unavene hľadel raz na jednu, raz na druhú. „Viem, že dievčatá sa už pochytili viackrát. No keďže je posledný školský deň...“

„Chcem, aby to dievča prišlo o štipendium!“ vybuchla pani Grantová. „Neplatím školné preto, aby na moju dcéru útočili na chodbách!“

„Útočili?!“ začala som, no mama mi naznačila, aby som stíchla.

„Amari nie je žiadna násilníčka,“ obhajovala ma mama. „Lenže toto sa dalo čakať. Dievčatá šikanovali moju dcéru, odkedy vkročila do tejto školy. Keď sme si prečítali ich škaredé odkazy na sociálnych sieťach, zvažovali sme, že jej zrušíme všetky účty.“

„Tú záležitosť sme riešili hneď, ako sme sa o nej dozvedeli,“ povedal Merritt. „Všetky štyri dievčatá dostali písomné napomenutie.“

„A čo urobíte s tým, čo mi hovoria do očí?“ Predklonila som sa, tvár mi horela. „Volajú ma sociálny prípad alebo žobráčka a pri každej príležitosti mi pripomínajú, že sem nepatrím.“

„... lebo je to pravda!“ ozvala sa Emily.

„Ticho!“ vyštekla pani Grantová a Emily zagúľala očami.

Pani Grantová vstala a obrátila sa k mame. „Porozprávam sa s Emily o jej správaní. Ibaže vaša dcéra na ňu fyzicky zaútočila a za to by som ju mohla zažalovať. Budte rada, že tak ďaleko nezájdem.“

Mama zjavne zúrila, no radšej si zahryzla do jazyka. Ktovie, či preto, lebo Emilina mama by to naozaj mohla urobiť. Incident videla takmer celá škola.

„Vstávaj!“ prikázala pani Grantová dcére a spolu zamierili k dverám. Pani Grantová zastala a venovala nám ešte jeden pohľad. „Očakávam, že o odobratí štipendia ma budete hneď informovať. V opačnom prípade bude mať rada rodičov na najbližšom stretnutí mnoho pripomienok.“

Tresli za sebou dverami.

Tak som penila, že som sotva obsedela. Bolo to nespravodlivé! Nieko ako Emily či pani Grantová nikdy nepochopí, aké je žiť bez peňazí. Na rozdiel od nich, ktoré si môžu dovoliť čokoľvek a bez akýchkoľvek následkov, my ostatní musíme obrátiť každú mincu dvakrát.

„Naozaj vezmete Amari štipendium?“ spýtala sa mama takmer šeptom.

Riaditeľ Merritt sklopil zrak. „Pri fyzických útokoch sú naše pravidlá nekompromisné. Podľa školského poriadku

by sme ju mali vylúčiť. Odobratie štipendia je v tomto prípade najnižší možný trest.“

„Chápem...“ Mama zvesila plecia.

Hnev vystriedal pocit hanby. Mama sa už aj tak dost trápila pre Quintona. Nemala by som jej pridávať starosti iba preto, lebo si neviem poradiť s niekoľkými deckami, ktoré ma šikanujú.

„Viem, že to máš ťažké...“ začal riaditeľ Merritt, „... odkedy Quinton zmizol. Bol skvelý žiak, čakala ho svetlá budúcnosť. Amari, nemusím byť génius, aby som sa dovtúpil, že tvoje problémy so správaním súvisia s jeho zmiznutím. Môžem ti dohodnúť stretnutie so psychológom. Bude to zadarmo...“

„Nepotrebujem psychológa,“ skočila som mu do reči.

Riaditeľ zvrátil čelo. „Mala by si sa s niekým porozprávať o svojom hneve.“

„Viete, prečo som Emily sotila? Lebo si robila žarty z toho, že môj brat je určite mŕtvy. Lenže to nie je pravda. Nezaujímam ma, čo si myslia ostatní. Určite je nažive. To budete všetci pozerieť, keď ho nájdeme!“

Celá som sa triasla a po lícach mi stekali potoky slz. Riaditeľ mlčal. Mama pomaly vstala a objala ma. „Choď do auta, zlatko. Doriešim to tu.“

Cestou domov sme v aute mlčali. Ani sa mi nechcelo veriť, že Quinton je nezvestný už skoro pol roka. Akoby len nedávno volal mame, že príde domov na Vianoce. Bola to pre nás veľká vec, lebo odkedy Quinton po strednej škole prijal tú lukratívnu prácu, doma sa takmer neuká-

zal. Mal prácu, pri ktorej nemohol nikomu povedať, čo vlastne robí.

Bola som presvedčená, že Quinton je supertajný agent ako James Bond. Zakaždým sa iba uškrnul a povedal: „Mýliš sa, ale nie tak celkom.“ Vždy keď som z neho ťahala informácie, iba sa zasmial a sľúbil mi, že keď budem staršia, povie mi viac.

Quinton bol veľmi múdry. Na Jeffersonovej strednej škole zmaturoval ako najlepší študent a dve elitné súkromné vysoké školy mu ponúkli plné štipendium. Obe odmietol, aby mohol prijať tú záhadnú pracovnú ponuku. S istotou som tvrdila, že zmiznutie súvisí s ňou. A keby aj nie, niekto z jeho kolegov by mohol vedieť aspoň to, čo sa stalo. Lenže keď sme s mamou povedali polícii o jeho práci, pozerali na nás ako na bláznov.

Ešte mali tú drzosť tvrdiť, že podľa ich záznamov je Quinton nezamestnaný. Nemali žiadne informácie o tom, že by odvádzal dane, a teda zrejme nikdy nikde nepracoval. Nemalo to logiku, lebo Quinton by nikdy takto nepodvádzal. Keď mama policajtom spomenula, že nám pomáhal s platením účtov, odvetili jej, že sa zrejme zaplietol do niečoho, o čom sme sa nemali dozvedieť. Do niečoho nelegálneho. Ľudia si to myslia o všetkých, ktorí vyrástli v sociálnom byte.

Pri prechode cez železničné priecestie auto zarachotilo a ocitli sme sa v našej štvrti. Pravdupovediac, bola iná ako opačná časť mesta. Človek mal pocit, že svet okolo Jeffersonovej strednej školy a veľkých farebných domov v jej okolí je pestrejší. Štvrť, z ktorej pochádzam, pôsobila pochmúrne. Cestou sme míňali obchody s alkoholom,

záložne a drogových dílerov, ktorí sa opierali o dopravné značky a gánili na nás, akoby im patril celý svet. Jayden, chlapec s hrubou zlatou retiazkou okolo krku, ktorého si pamätám zo základnej školy, postával na ulici so skupinkou starších chalanov. Spoznal naše auto, a keď sme prechádzali okolo, usmial sa na mňa.

Úsmev som mu skusmo opätovala, no nebola som si istá, či vyzeral presvedčivo. Nerozprávali sme sa od Quintonovho zmiznutia. Odvtedy, čo sa začal stýkať s chalanmi, od ktorých sa mal držať čo najďalej – aspoň tak to slúbil môjmu bratovi.

Keď sme zastali pred našim činziakom, mama si vložila tvár do dlaní a rozplakala sa.

„Je... je ti niečo?“ spýtala som sa jej.

„Zlatko, mám pocit, že zlyhávam. Pracujem dvanásť hodín denne, päť dní v týždni. Mala by si mať pri sebe niekoho, s kým sa môžeš porozprávať.“

„Tým sa netráp. Viem, že tak veľa pracuješ iba preto, lebo nemáš na výber.“

Mama pokrútila hlavou. „Nechcem, aby si sa musela pretĺkať životom ako ja. Štipendium na Jeffersonovej strednej škole bola tvoja vstupenka na dobrú univerzitu a brána do lepšieho života. Boh mi je svedkom, že si nemôžem dovoliť poslať ťa tam. Nevieť, čo urobíme.“

„Mrzí ma to, no aj tak som tam nikdy nezapadala.“ Prekrížila som si ruky cez prsia a zahľadela sa von oknom. Quinton síce vytvoril dojem, že je to ľahké, no to neznamenalo, že to dokážem aj ja. „Nie som ako Quinton.“

„Nechcem, aby si bola ako on,“ odvetila mi mama. „Chcem iba to, aby si sa trochu snažila. Tá škola ti mala

ukázať, že za našou štvrtou je širý svet. Je to pre teba šanca rozšíriť si obzory.“ Povzdychla si. „Viem, že to nie je fér, no o chudobných černoškách zo sociálneho bytu si istí ľudia hneď pomyslia svoje. Nemôžeš im dať príležitosť, aby sa ich predstavy potvrdili.“

Mlčala som. Mama sa tvárila, akoby mi to nehovorila už miliónkrát.

„Buď vyvádzaš v škole,“ vravela, „alebo presedíš celé hodiny za počítačom. Neprosievaj ti to, Amari.“

Vedela som, že má pravdu. Lenže človek sa ťažko sústreďí na školu, ak ho ostatné decká v kuse ohovárajú. Pri vešaní Quintonových fotografií na všetky možné internetové stránky som aspoň mala pocit, že pomáham s pátraním. Tušila som, že sú to iba výstrely do tmy, no dávali mi nádej.

Mama pokračovala: „Keď vojdeš, šuchni mi laptop pod dvere a nechaj ho tam.“

„Ale mama...“

Gestom ma umlčala. „Nechcem počuť žiadne námietky. Kým nebudeš brať svoju budúcnosť vážnejšie, počítač ostane u mňa. Porozprávame sa o tom zajtra. Teraz sa musím vrátiť do nemocnice.“

Vystúpila som z auta a tresla dverami. Pochodovala som k činžiaku a ani raz sa neobzrela. Netušila som, čo budem robiť.

Vošla som do bytu, zvalila sa na gauč a vnorila si tvár do vankúša. Zažila som hádam najhorší deň v živote.

Napokon som si s povzdychom sadla a z plecniaka vytiahla svoj starý otlčený laptop. Asi pred sto rokmi ho

Quinton vyhral v akejsi medzinárodnej vedeckej súťaži, v ktorej skončil na druhom mieste. Daroval mi ho, keď rok nato vyhral lepší.

Vôbec ma neprekvapilo, že keď som ho zapla, obrazovka sa nerozsvietila.

Skúsila som ho naštartovať ešte niekoľkokrát, no márne. Zjavne mal zlý deň aj on, tak som ho odložila a radšej sa vybrala do kuchyne po niečo pod zub.

Lenže aj keď som už utíšila škvíkanie v bruchu, laptop nereagoval. Zatvorila som oči a pritísila si ho k čelu. „Mama vraví, že sa ťa musím vzdať, a neviem, kedy mi ťa vráti. Prosím, funguj.“

Na ďalší pokus sa zapol. Chvalabohu...

Bezplatné wi-fi pripojenie v našej štvrti bolo neuveriteľne pomalé, napriek tomu sa mi podarilo zavesiť plagát o nezvestnom Quintonovi na niekoľko stránok.

Zvyčajne by som mu hneď skontrolovala e-mailovú schránku (jeho heslo *Amari Úžasná* - meno superhrdinky, ktorú som si vymyslela dávno-prádávno - som uhádla pred niekoľkými mesiacmi), no ovládla ma zvedavosť a otvorila som instagramový profil Emily Grantovej, aby som zistila, či nekomentovala dnešné udalosti. Neverila som vlastným očiam. Našla som tam svoju fotku s poznámkou:

**Konečne prázdniny! A hádajte čo?
Na Jeffersonovej strednej sme sa konečne
zbavili hávede. Je vylúčená!**

Pod príspevkom sa nakopilo asi milión komentárov ostatných študentov. Niektoré som si prečítala a tresnutím

som zatvorila laptop. Aj tak ju tu nikto nechcel... Počula som, že kradla veci zo skriniek... Stačilo, aby jej sprostého brata vystrelo...

Nevylúčili ma a môj brat nezomrel. So zaťatými zubami som znova otvorila laptop, aby som ich uzemnila. Keď sa v hornej časti obrazovky objavilo upozornenie, celá som stuhla. Quintonovi prišiel nový e-mail.

1 nový email: od Doručovateľskej služby tajných zásielok

Bol tam iba jeden, no prekvapil ma, lebo Quintonovi nikdy nechodili nové e-maily. Nikdy. Kontrolovala som mu ich, odkedy som zistila jeho heslo.

Otvorila som ho:

Zásielka doručená.

O prevzatí zásielky Amari Petersovou Vás podľa Vašej požiadavky budeme informovať ďalším e-mailom.

Ďakujeme za využitie Doručovateľskej služby tajných zásielok, ktorá doručí každú vec,

či už známou, alebo neznámu.

Tento e-mail sa vymaže o 3... 2... 1...

Správa zmizla.

Od prekvapenia som vyskočila na rovné nohy. Naozaj ten e-mail práve...? Čo mám prevziať?

Ktosi zaklopal na vchodové dvere. „Doručovateľská služba!“

2

UTEKALA SOM KU VCHODOVÝM DVERÁM A ROZ-
ďavila ich. Pred nimi stál zhrbený chlapík v otrha-
ných šatách. Naklonila som sa a poobzerala sa na obe
strany. Kam zmizol kuriér?

„Dobrý deň,“ pozdravil, ani len nezdvihol zrak. „Mô-
žem vás na chvíľku vyrušiť?“

Hneď som sa zahanbila, že som ho ignorovala. „Ne-
mám žiadne peniaze. Ak chcete, urobím vám mrazenú
pizzu. Mama ešte nebola na nákupe...“

„To je od vás milé, no práve idem z luxusnej reštaurácie.“

„Aha...“ zarazila som sa. „Takže nie ste bezdomovec?“

„Bezdomovec? Už len to by mi chýbalo!“ Chlapík sa
na mňa konečne pozrel. Bol starší a mal šedivú upravenú
bradu. Hrbil sa nad tabletom. „Ako vám to napadlo?“

Zrak mi padol na jeho zaplátané oblečenie. „Ehm, len tak...“

Všimol si, kam sa dívam, a očervenel ako paprika. „Pre vašu informáciu, u nás je to najnovšia móda... Och, nechajme to tak... Ste Amari Petersová?“

Tak počkať! Cúvla som. „Odkiaľ viete, ako sa volám?“

„Mám to tu napísané,“ ukázal na tablet. „Potrebujem, aby ste mi podpísali prevzatie zásielky, a poberiem sa ďalej.“

„Ste kuriér?“ zapochybovala som. „A máte pre mňa balík?“

„Presne tak.“ Obrátil ku mne tablet. „Od Q. Petersa.“

Zalapala som po dychu. „Vravíte, že ste mi naozaj pri-niesli niečo od brata?“

Prikývol. „Áno, ak je Q. Peters váš brat... Píše sa tu, že vám poslal súpravu na rozšírenie obzorov.“

Rozširovanie obzorov? Presne o tom mi pred chvíľou rozprávala mama, či nie? „To je nejaký žart?“

„Myslím si, že nie,“ zamračil sa. „Doručovaním balíkov si síce iba privyrábam, no beriem to veľmi vážne.“

„No, nech ste mi už doručili čokoľvek, preberiem to.“ Zrazu som si uvedomila, že nedrží nijakú obálku ani škatuľu. „Kde je tá moja zásielka?“

„Dám vám ju, až keď to podpíšete.“ Podal mi tablet a ja som sa na obrazovke prstom kostrbato podpísala.

S očakávaním som sa naňho pozrela. „Kde je ten balíček?“

Kuriér ešte niekoľkokrát ťukol po obrazovke. „Nechal som ho v skrini v izbe Q. Petersa.“

Neveriacky som naňho zízala. „Boli ste v našom byte?“

„Samozrejme, s povolením Q. Petersa.“ Nahlas si odkašľal. „Teraz vám, žiaľ, musím vymazať spomienku na toto stretnutie. Viete, Doručovateľská služba tajných zásielok zaručuje svojim zákazníkom anonymitu. Nebojte sa, k svojmu balíku sa dostanete. Počas dňa pocítite náhle nevysvetliteľné nutkanie upratať bratovu skriňu a v nej nájdete balík.“

„Musíte mi vymazať... čože?!“ Nervózne som cúvla.

„Iba jednu spomienku.“ Chlapík vytiahol prístroj, ktorý pripomínal diaľkový ovládač od televízora. Znova letmo pozrel na tablet. „Hups, moja chyba! Vaše meno je na zozname nedotknutých pamätí. Nieкто tu má zrejme namierené do úradu. Najlepších tridsať rokov môjho života. Tak teda dovidenia!“

Sotva som žmurkla, už ho nebolo. Dopekla, čo sa to práve stalo?!

A čo nájdem v bratovej skrini?

Aj po toľkom čase som spoly očakávala, že Quinton ma rozčúlene okrične, prečo mu leziem do izby bez povolenia. Vošla som a preletela pohľadom po ošúchaných plagátoch raperov, čo viseli vedľa zarámovaných fotografií Stephena Hawkinga a Martina Luthera Kinga. Posteľ bola, ako vždy, rozhádzaná a stenu za ňou zapĺňali všetky jeho školské trofeje a diplomy.

Vyšetrovatelia pri hľadaní stôp obrátili jeho izbu hore nohami, no s mamou sme všetky veci uložili na pôvodné miesto. Zrejme sme obidve tajne dúfali, že nájdeme čosi, čo polícii ušlo – čosi, čo odhalí iba rodina. Na nič sme

však nenatrafili. Odvtedy sme do jeho izby ani nevčkročili. Spôsobilo by nám to priveľkú bolesť.

Keď som vošla do Quintonovej izby, vybavili sa mi rôzne spomienky. Na to, ako sme sa v nej hrávali. Ako niekedy pustil hudbu, ľahli sme si na zem, vtipkovali a rozprávali sa o tom, ako jedného dňa ovládneme svet. Ako sme chceli nášmu trápnemu otcovi, ktorý opustil mamu, ukázať, že to môže ľutovať. Ako sme si v každej situácii kryli chrbát.

Aj keď Quinton bol odo mňa o desať rokov starší, vždy sme si boli veľmi blízki.

Tik... tik... tik...

Hm... V Quintonovej izbe nikdy nič netikalo. Zrazu mi po tele prebehli zimomriavky.

Možno ten zvláštny kuriér neklamal. Balík by mal byť v Quintonovej skrini. A naozaj, čím väčší som sa ku skrini priblížila, tým hlasnejšie som počula tikot. Poslal mi hodiny?

Zahryzla som si do pery a otvorila skriňu. Nebolo v nej nič okrem obrovskej starej škaredej truhlice, ktorú si Quinton kedysi kúpil v secondhande. Zatiaľ čo ja som sa tam hrabala v koši s bábikami a hľadala Barbie černošku, on pokukoval po tejto truhlici, ktorá mala kožený poťah už spolovice ošúchaný. Tvrdil, že si potrebuje niekam schovať svoje majstrovské plány.

Podľa zvuku sa zdalo, že balík je v truhlici. Našťastie, zámok už pred niekoľkými rokmi pokazil, takže stačilo iba zdvihnúť veko. Prehrabávala som sa cez nespočetné zodraté fascikle a staré zošity a hľadala čosi, čo by mohlo tikať.

Na samom spodku som našla hlasne tikajúci čierny kufrík a na ňom biely lepiaci papierik, na ktorý Quinton napísal:

Len pre Amarine oči

Kufrík som rýchlo vytiahla z truhlice a položila na podlahu. Čo by v ňom mohlo byť? Lomcovaním som zámky neotvorila, tak som ich skúsila roztriahnuť. Nepodarilo sa mi to. Vtom som si na opačnej strane všimla ďalší papierik.

Otvori sa o polnoci
v posledný školský deň.

Nasucho som prehltla, srdce mi bilo ako divé. Quinton nikdy nespomenul, že má pre mňa nejaký kufrík. Lenže to písmo bolo bezpochyby jeho.

Možno mi chcel vysvetliť, kde je a čo sa stalo. Už pol-roka sme išli zošalieť od strachu... Mohol byť toto spôsob, ako ho nájsť?

Pozrela som na Quintonov budík. Takmer štvrt na päť. Do polnoci ostávalo skoro osem hodín. Ktovie, čoho sa vlastne dočkám...

Boli dve minúty pred polnocou.

S kolenami pritiahnutými k hrudi som vo svojej izbe sedela na posteli. Na jej opačnej strane ležal podozrivý kufrík.